

„A legjelentősebb magyar író”

Kijelentem, hogy 1992. március 15-én a Szabadságtérinagygyűlés után, arról távozóban, egyike voltam azoknak, aki felismerte, vagy ahogy *Kőszeg Ferenc* hibás szóhasználattal kifejezte, „kipécézte” *Konrád György* írot. A „kipécézése” (maradjunk *Kőszeg* szóhasználatánál) mögött részemről nem sanda politikai szándékok, hanem csak irodalmi indokok (író-olvasó találkozó) húzódtak meg...

Merészségemet az vezette, hogy *Konrád György*, a „legjelentősebb magyar író”, aki eljött, lejött, leszállt, (szabadon választva) közénk, ott volt, ott járt közöttünk, de az emberek nem ismerték őt fel és nem fogadták őt maguk közé...

Egyesek tán azt hihetik, ironizálok, mikor *Konrádról* így emlékezem meg, hogy a „legjelentősebb magyar író”. Pedig én is, miként a *Spiegel* című német magazinnak a magyar irodalomban járatlan újságírója, *Konrád* irodalmi jelentőségének megítélésében, csak a hivatalból is legkompetensebb személy, a nemzetközi *Pen-klub* elnökének, *Konrád György*-nek az értékítéletére támaszkodhatom.

Ennek okán *Konrád* általam ezen a címen többször is megszólíttatott. De a (sárkányölő szent) *Konrád (György)* nem ereszkedett le hozzám (tollával nem dőött le), az egyszerű olvasóhoz. Nagyságának természetes tudatában udvartartásával tovább vonult kocsijához... Elmenekülve, az elől a felháborító provokatív csapda elől, hogy egy kétes kimenetű irodalomesztétikai és művészeti-

kai vitába bonyolódjon velem (a demokráciát felfalni készülő olvasóval) az alkotóművészi szerénység szükségszerűségéről és minéműségéről a magyar irodalomtörténetben.

Mindezek hiányában, ezúton vagyok kénytelen felhívni *Konrád György* figyelmét arra a megoldhatatlan és problematikus helyzetre, melyet önkinevezése, kineveztetése, annak cinkos eltűrése óta a birtokomban lévő két számozott kiadású könyvecskéje, „*A cinkos*„ (1983) és „*Ölni, vagy nem ölni*” (1985; ABC kiadó, Nagy Jenő kiadásai) könyvtáram polcain teremtettek. A két iromány önbecsülése olyan határtalan lett, hogy nem bírják elviselni – *Móricz Zsigmond, Krúdy Gyula, Déry Tibor, Kassák Lajos, Szentkúthy Miklós, Kodolányi János, Csoóri Sándor, Sütő András, Németh László, stb.* – a magyar irodalom többi, nem ennyire jelentős írója műveinek közelségét. Ellenben ahol igazolt kísérleteim szerint méltó környezetükbe kerülve jól éreznék magukat, ott helyet biztosítani eme két kötetecske számára nem tudok, lévén ezen szerzők (csak a példa kedvéért: *Illés Béla, Berkesi András, Eörsi István, stb.*) mindennemű műveinek teljes és örökké tartó, örömteli hiányában. (A kísérleti példányok kölcsönözve lettek)

Mindezek alapján felszólítom a „legjelentősebb magyar írot”, hogy mindkét könyvét tőlem, mint hozzá méltatlantól, ingyen és bérmentve szállítsa el...

Dobos László
Budapest